

*N*agytemplomi **gyülekezeti élet**

DEBRECEN-NAGYTEMPLOMI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA

2017. új folyam VI. (XXVII.)

25. szám

Nagytemplomi gyülekezeti élet

2017. új folyam VI. (XXVII.)
25. szám

„Az Ige volt az igazi világosság...”	1
II. Nagytemplomi Jótékonyági Bál	3
Presbitériumunk és gyülekezetünk megújulásáról	7
A csendben Isten válaszol	9
Ifjú házasköre indult gyülekezetünkben	11
Karácsony a gyermekek körében	12
Marcarpones répatorta (recept)	14
Megajándékozta a Mikulás a Nagytemplom kicsinyeit	15
Adventi ifis hétvége	18
„Amire az Úristen elhívott minket, ahhoz erőtl is ad”	19
Akit a hűség jellemez	22
„Álmodni sem mertem volna a gondnoki tisztségről”	24
Negyed évszázados a Nagytemplom kórusa	26
„Immánuel, velünk az Isten!”	30
„Csak Krisztusban kaptam reményt...”	33
Rejtvény	36
Keresztelések, konfirmáció, temetések	

Kiadja:

a Debrecen-Nagytemplomi

Református Egyházközség

Felelős kiadó: Vad Zsigmond

lelképásztor, esperes

Szerkesztő: Lucski Zsófia

Grafikai terv: Mikáczó Kamilla

Nyomda: Litográfia Kft.

Megjelenik évente 4 alkalommal.

Készült 1500 példányban.

Debrecen-Nagytemplomi

Református Egyházközség

4026 Debrecen, Piac u. 4–6.

Telefon: +36 (52) 614-160

E-mail: nagytemplom@reformatus.hu

www.nagytemplom.hu

facebook.com/nagytemplom

Állandó alkalmaink:

- Hétfő**
- du. 6 óra bibliaiskola
a gyülekezeti teremben
- Szerda**
- de. 10 óra idősek bibliaórája
a Nyitott Ajtó Szociális
Központban
 - de. 10 óra édesanya-gyermek
klub (gyesen lévő anyukák
és kicsinyeik részére)
az Ifjúsági Központban
 - du. 2 óra istentisztelet
a „Reménysugár” Hajléktalanok
Nappali Melegedőjében
- Csütörtök**
- este 7 óra KÖSZIKLA bibliakör
az Ifjúsági Központban
- Péntek**
- de. 10 óra bibliaiskola
a Nyitott Ajtó Szociális
Központban
 - este 7 óra Istent dicsőítő zenei
alkalom az Ifjúsági Központban
 - este ifjúsági bibliakörök
az Ifjúsági Központban
- Szombat**
- este ifjúsági bibliakör
az Ifjúsági Központban
 - kéthetente 5 órakor
középkorúak bibliaórája
a Gyülekezeti Teremben

Istentiszteletet vasárnaponként 8, 10 és 18 óráról tartunk. Úrvacsora a hónap első vasárnapján de. 10 órakor és a hónap harmadik vasárnapján reggel 8 órakor van.

A Lelkeszi Hivatal nyitvatartása:

hétfő: 10–16 óráig, kedd: 10–16 óráig

szerda: 10–17 óráig, csütörtök: 10–16 óráig,

péntek: 10–14 óráig

Hétfőtől-csütörtökig 14 óráról 16 óráig

lelkigondozói ügyeletet tartunk

a Lelkeszi Hivatalban.

„Az Ige volt az igazi világosság, amely megvilágosít minden embert: ő jött el a világba. A világban volt, és a világ általa lett, de a világ nem ismerte meg őt: a saját világába jött, de az övéi nem fogadták be őt. Akik pedig befogadták, azoknak hatalmat adott arra, hogy Isten gyermekeivé legyenek; mindazoknak, akik hisznek az ő nevében, akik nem vérből, sem a test, sem a férfi akaratából, hanem Istentől születtek.”

(Jn 1,9-13)

Kedves Testvérem!

A karácsonyi előkészületnek mindig valamilyen feszült várakozással teli hangulata van. Lehet, hogy ez az utóbbi időben inkább sietségbe csapott át, de a gyermekemen tapasztalom, hogy tiszta, örömteli belső feszültséggel várja a karácsonyi ünnepének megérkezését.

Ha az adventi időszakban akadt egy kis szabadidőnk, és elmentünk a főtéren megrendezett adventi vásárba, akkor megcsodálhattuk az ünnepi díszkivilágítást teljes pompájában, amelyet idén már egy hatalmas, a város széléről is látható óriáskerék is ékesített. Autómmal a

Faraktár utcai vasúti felüljárón haladva, megpillantva a kékben, pirosban, zöldben úszó óriáskerék város fölé emelkedő ívét, megfogalmazódott bennem a gondolat: túl harsány ez az ünnepi készülődés. János evangélista arról tanúskodik, hogy „*az Ige volt az igazi világosság, amely megvilágosít minden embert*”. Sokféle fényforrást telepítünk magunk köré, hogy oszlassa el a sötétséget, adjon fényt nekünk, és mutasson utat. Körülveszünk magunkat vásári hangulattal, sült kalács illatával, érzelmekre ható képi- és hanghatásokkal. Jól van ez így, használjuk jól ezeket az eszközöket, de ne felejt-

sük el, hogy az igazi világosság nem az ünnepi fényekben, hanem a betlehemi bölcsőben jelent meg!

Hogy lehetett az, hogy bár *„a világ általa lett, de a világ nem ismerte meg őt”*? Vannak dolgok, amelyek elvakítják a látásunkat, és később nem ismerjük fel az igazán lényeges dolgokat. Próbáljunk meg hosszabb ideig egy világítóttest fényébe nézni, és azt fogjuk tapasztalni, hogy amikor elfordítjuk róla a tekintetünket, szikrázik minden a látóterünkben, és nem látunk szinte semmit. Mert elvakít a fény.

Jézus fénye nem ilyen, nem vakít el. Aki a Jézusban megjelent világosságba

tekint, aki befogadja ezt a világosságot, azt veszi észre, hogy megnyílik előtte a világ, sok fontos dolgot felismer, megért, mert a testet öltött Ige bevilágítja a sötétségben rejtőző igazságot, legyen az bűn vagy szeretet, fájdalom vagy öröm.

Ennek a tiszta mennyei fénynek a megjelenésére vágyom, és arra bátorítom a Testvéreket, hogy keressük ennek a fénynek a forrását ezen az ünnepen, hogy bevilágítsa azt a sötétséget, amely elválaszt bennünket a mi Urunktól, Jézus Krisztustól!

Molnár Szabolcs ifjúsági lelkipásztor

II. Nagytemplomi Jótékonysági Bál

Idén november 18-án került megrendezésre a Nagytemplomi Gyülekezet II. Jótékonysági Bálja. A helyszín most is a Kassai úti Campus területén lévő Lovarda Kulturális és Konferencia Központ volt. A bálteremmé alakított csarnokba belépőket gyülekezetünk lelkészei és gondnokai fogadták, akik összesen 348 bálozót köszöntöttek, közöttük a bál legifjabb, 3 hónapos résztvevőjét.

A gyönyörűen feldíszített terem fotóját meglátva egy ismerősöm azt mondta: így felékesítve nem is lehet ráismerni a hétköznapi menzára!

Meghívásunkat elfogadva részt vett a bálon Pocsai Sándor, a kárpátaljai Csongori Református Gyülekezet lelkésze kedves feleségével együtt. Vad Zsigmond Esperes Úr és dr. Fekete Károly Püspök Úr megnyitó szavai után a csongori lelkipásztor mutatta be gyülekezetét. Nagyon nagy segítséget jelent számukra a támogatás, mert gazdasági-és egészségügyi gondok miatt sokat nélkülöznek a 2000

lelket számláló faluban élő 1700 fős gyülekezet tagjai. Különösen a gyermekek és a tanulók szorulnak segítségre, ezért nagyon hálásan fogadták kezdeményezésünket, miszerint az idei jótékonyági bál bevételével kárpátaljai testvéreinket kívánjuk támogatni.

Nagy tetszéssel fogadta a bálozó vendégsereg a műsorral kedveskedő Bánki Református Általános Iskola 2. osztályos

kicsinyeinek jelmezes táncát. A másodikként szereplő Sárközy Balettiskola táncosainak műsorát, a Debreceni Majorette Együttes fellépését, illetve a tavalyi bálon is nagy tetszést aratott Cactus Country Club bemutatóját is vastapsal hálálta meg a közönség.

A pezsgős koccintás, majd az ízletes vacsora utáni hajnalig tartó tánchoz a 6 tagú Kondor Band együttes jó hangulatot varázolt, és csak a tombola sorolás idejére „engedélyeztek” pihenőt. A tombola nyereményeket a több mint 80 nyertes számára számtalan vállalkozó, magánszemély és intézmény adományozta, akiknek hálásak lehetünk a jószívűségükért.

A Bányai Református Általános Iskola
tanulói nagy sikert arattak táncműsorukkal

Köszönet illeti továbbá a 9 fős rendező-szervező bizottság és a 25 fős önkéntes csoport áldozatos munkáját a sikeresen lebonyolított rendezvényért.

Mint később megtudtuk, a II. Nagyteplomi Jótékonysági Bál tiszta bevétele 609 700 forint, melyet Egyházközségünk elnöksége december 11-én átadott kárpátaljai testvéreinknek. Reméljük, még sok hasonlóan sikeres bálon lehetünk együtt a gyülekezet tagjaival!

Nagyné Berta Rózsa presbiter

Presbitériumunk és gyülekezetünk megújulásáról

Egyházunk törvényei szerint a gyülekezetek presbitereit, pótpresbitereit, gondnokait és főgondnokát hatéves ciklusokra választjuk. Ha kellő gondossággal végezzük a tisztújítást, a választás előkészítése hónapokat vesz igénybe. Előzetesen kell dönteni a presbiterek és más elöljárók számáról, a választási bizottságról, gondoskodni kell a jelöltállítás során a gyülekezet folyamatos tájékoztatásáról, az ajánlásokról, valamint sok-sok beszélgetésről. Mi is így jártunk el, és lassan körvonalazódott egy új vezető testület előttünk.

Együtt a gyülekezet régi és új presbitériuma

A mi gyülekezetünk presbitériuma kifejezetten nagy. Negyven presbitert és tíz pótpresbitert választottunk, valamint az elnökségbe egy főgondnokot és két gondnokot, akik természetesen a presbitériumnak is tagjai. A jelölés folyamata során igyekeztünk a megújulás és a folyamatosság szempontját érvényesíteni. Az egyház szüntelenül megújításra szorul, ezt gyakran hangoztatjuk, de nem feledkezhetünk meg arról sem, hogy a megőrzés kötelessége is ránk hárul. Ez a kettő együtt adja reformátusságunk megélésének lehetőségét, és a presbitereknek, mint őrállóknak, a mindennapokban ezt a kettősséget kell érvényre juttatniuk. A mérleg egyik serpenyőjébe ez kerül: új utak keresése az evangélium hirdetésében, a szeretet gyakorlásában, egymás terhének hordozásában; a másikba pedig meglévő értékeink, lelki és szellemi java-

ink megőrzése gyermekeink és unokáink számára. Gyülekezetünk kinyilvánította bizalmát a most megválasztott tisztségviselők iránt, ők kifejezték készségüket a szolgálatra, és fogadalmat tettek előttünk. A hálaadásra minden okunk megvan: gyönyörű a templomunk, lelkipásztoraink szabadon hirdethetik az evangéliumot, üldöztetés nélkül járulhatunk az Úr asztalához, és bátran nevelhetjük gyermekeinket Istent követő életre. Emlékezzünk, ez nem volt mindig így – és járjunk nyitott szemmel, ez a világ számtalan pontján ma sincs így. Nekünk van mire vigyázni, és ezért Istené a dicsőség. A miénk a felelősség: töltsük meg hitünk tereit, éljünk hálaadó, Istenfélő, szolgáló életet.

Hodossy-Takács Előd gyülekezeti tag,
a Választási Bizottság elnöke

A csendben Isten válaszol

Beszámoló a hitmélyítő hétvégéről

November 24-én csaknem 20 fővel indultunk útnak a Tamásipusztán található TB Ranch felé, ahol 24 óránk volt arra, hogy elkülönített időt töltsünk Istennel. Annak ellenére, hogy megérkezésünkkor vaksötét vett körül bennünket, mégis érezhettük, hogy távol vagyunk a karácsonyi akcióktól, az óriáskeréktől, a csillogó hangzavartól, de közel Istenhez.

Úgy érezhettük, hogy ezen a hitmélyítő hétvégén az Atyai kéz óvatosan ránk nehezedik és mint jó fazekas átformál bennünket. Ennek az átformálásnak pedig az egyik legnehezebb lépése az volt, hogy péntek estétől másnap délig csendben voltunk, csupán néhány csendes szó hagyta el a szánkat. A csendet hallgatás váltotta fel és teljes Istenre figyelés. Min-

den megköötözöttség, társadalmi szabály, udvariasság és formalitások nélkül, csak hagytuk, hogy szeressen az Isten.

Az alkalom – talán legjobban várt – központi programja volt, amikor 3 órát teljes csendben töltöttünk és szabadon sétálhattunk a ködből előszökkenő napsütésben. A hatalmas réteknél és az azokat szegélyező magasba nyúló fák-

nál, csupán a lovak vad ügetése éreztettem még inkább, hogy itt mennyire szabadok lehetünk: szabadok, és nem egyedül, hanem együtt Istennel.

A csendesség tanított bennünket, hogy a Jézussal való kapcsolatunk nem csak kérések sorozata, hanem valóban kapcsolat, amiben a választ is megtalálhatjuk, ha igazán figyelünk. Ezért van szükség arra, hogy a hétköznapijainkban is megtaláljuk a csendet, ezáltal meghalljuk Isten hangját, megtaláljuk azt a vezetést, azt az utat, amire Ő hív minket.

szol a feltett kérdéseinkre. Nem is lehetett volna ezt a kört máshogy zárni, mint úrvacsorai közösséggel, amelyben közel lehettünk ahhoz a Jézushoz, aki átfőrmálta mindannyiunk életét.

Számomra a legnagyobb csoda az volt, hogy a különböző korosztályból és különböző élethelyzetekből érkező emberek az alkalom végén egymást ölegették úgy, hogy szinte egy szót sem váltottuk egymással, csupán megéreztük a Szentlélek jelenlétét, és hogy Jézusban egyek vagyunk. Hálás vagyok Istennek,

Az első hitméllyítő hétvége résztvevői

A nap végéhez közeledve beszámoltunk egymásnak azokról a tapasztalatokról, amelyeket az Istennel eltöltött időben éltünk át és így is erősödhattünk abban, hogy milyen sokféle módon és egyértelműen szól hozzánk a minden-ség Ura, és mennyire erőteljesen vála-

hogy ezt az alkalmat elkészítette a gyülekezetünkben és bízom benne, hogy egyre többen tapasztalhatunk meg ehhez hasonló lelki alkalmakat a későbbiekben is.

Tóth Tamás gyülekezeti tag

Ifjú házások köre indult gyülekezetünkben

Több évre tekint vissza gyülekezetünkben az a gyakorlat, hogy a házasságukra a Nagytemplomban áldást kérő párokat elhívjuk egy egész hétvégés felkészítésre, a Szövetség Hétvégére. Különös módon ezeknek az alkalmaknak minden esetben nagy sikere volt a résztvevők körében, főként azért, mert a jegyespárok örömmel fogadták azt, hogy az egyház gondoskodó szeretettel készül és készíti őket életük egyik legnagyobb eseményére, a házasságkötésre.

Ennek a programnak a sikerén felbuzdulva kezdtük el megszervezni Mátyásné Szabó Beáta lelkipásztor testvéremmel az Ifjú házások körét a Nagytemplomi Egyházközségben. Azokat kezdtük megszólítani, akik az elmúlt tíz évben kötöttek házasságot, és még nem kapcsolódtak be a gyülekezet valamelyik kiscsoportjába. Az érintettek köré főként azok az aktív felnőtt fiatalok tartoznak, akik egy nagyon nehéz, zsúfolt időszakban élnek. Meg kell alapozniuk az életüket anyagiilag, egzisztenciálisan, sok munkát kell

végezniük, hogy munkáltatójuk tudja, hosszú távon számíthat rájuk. Mindezek a tényezők nem könnyítik meg az Ifjú házások körének szervezését, de még inkább szükségessé teszik azt, hogy legyen számukra egy békesség szigete, egy olyan közösség, amelyben hasonló helyzetben lévők között dolgozhatják fel, Bibliai vezérfonal segítségével, a mindennapi élet különféle helyzeteit. Istennek adunk hála-
lát azokért a párokért, akik az elmúlt két hónap során részt vettek az alkalmon, és szeretettel várjuk azokat is, akik elfoglaltságaik miatt eddig még nem tudtak részt venni az együttléteken.

Januártól is minden hónap 2. és 4. szombatján délután 17 órától gyűlünk össze a Leány utca 2. szám alatt található Ifjúsági Központban, ahová örömmel várjuk az ifjú házasokat, akár gyermekeikkel együtt is, hiszen az alkalmak ideje alatt gyermekfoglalkozást is biztosítunk a résztvevők gyermekeinek.

Molnár Szabolcs ifjúsági lelkipásztor

„Aki nem úgy fogadja az Isten országát, mint egy kisgyermek, semmiképpen sem megy be abba.”
Márk 10,15

Karácsony a gyermekek körében

Az idei, 2017-es év szép és áldott alkalmak megrendezésével zárult, hiszen a gyülekezetünk gyermekei és családjaik közösségében megtartottuk az immáron hagyománnyá vált Adventi koszorúkészítés és a Gyermekkarácsony alkalmait.

Isten iránti hálaadással elmondhatom, hogy a gyülekezetünkhöz valamilyen formában tartozó gyermekek létszáma megnövekedett, mely megtapasztalhatóvá lett az alkalmakon való részvételben. Öröm volt látni, ahogy az adventi időszakot megelőző pénteki napon, december 1-jén közel 120 fő készítette a szebbnél szebb adventi koszorúkat, így hangolódva Jézus születésének ünnepére, a Karácsonyra.

Nem sokkal később, december 17-én került megrendezésre a gyermekek karácsonyi alkalmá, melyre már hetekkel korábban elkezdtek lázasan készülni a gyermekek, hiszen az idei évben is műsorral ünnepeltük meg a karácsonyt. Az előadott színdarab egy betlehemes játék volt, mely három kisbárány történetén keresztül mutatja be Jézus születésének történetét.

A darabnak azonban fontos üzenete is volt: a kezdetben külsejük miatt csúfolt kisbárányok története minden korosztály számára érthető módon

megmutatja, hogy Isten nem tesz különbséget közöttünk, hanem mindenkit egyformán szeret.

A gyermekek ügyes szereplése és lelkesedése meghittséget hozott mindannyiunk szívébe, és ezúton kívánunk mindenkinek áldott, békés, boldog karácsonyt!

Nagyné Török Csilla beosztott lelkipásztor

Sajó Ágnes

Mascarpones répatorta

Tésztá:

20 dkg liszt
25 dkg reszelt répa
20 dkg porcukor
4 db tojás
2 dl olaj
2 db reszelt narancs héja
1 cs sütőpor
1 tk őrölt fahéj
1 tk szódabikarbóna
1 csipet só

4 db tojást kettéválasztjuk. A lisztbe belekavarjuk a sütőport, fahéjat, szódabikarbónát. A sárgáját porcukorral habosra kikavarjuk, beletesszük a répát, olajat, lisztkeveréket, narancshéjat. A fehérjét csipet sóval felverjük keményre, majd óvatosan beleforgatjuk a masszába.

Krém:

250 gr mascapone
200-250 ml habtejszín
2 kanál porcukor
1 -2 db narancs

A mascarponet kikeverjük a porcukorral, majd hozzákeverjük a keményre felvert habtejszín. Beleforgatjuk az apróra vágott narancsot.

A torta tetejét díszítésként én zabpehellyel szórtam meg.

**Megajándékozta a Mikulás
a Nagytemplom kicsinyeit**

A Debrecen-Nagytéplomi Gyülekezetben immáron hagyománnyá vált, hogy minden évben ellátogat a Mikulás a gyermekekhez. Az első években a Leány utcai édesanya-kisgyermek klub helyszínére érkezett a Télapó, később azonban minden évben egyre nagyobb és nagyobb helyet kellett keresni a Mikulás fogadására, hogy az egyre növekvő gyereksereg elférjen.

Idén a Református Kollégium Szenczi-termében került megrendezésre ez az ünnepség. A Mikulás kedves szavai mosolyt csaltak gyermekek és felnőttek arcára egyaránt, majd kiosztotta a csomagokat, miközben egyik télapós dal követte a másikat. Lehetőség volt közös fényképet is készíteni a Mikulással, mielőtt tovább indult volna a többi gyerekhez.

A Télapó távozásával azonban nem ért véget a mulatság: kézműveskedni lehetett a szomszéd teremben, ahol készültek karácsonyfadíszek (karácsonyfás, rénszarvasos), vagy lehetett kará-

csonyi képeket kiszínezni is. Minden korosztály számára volt érdekes kézműves tevékenység, az egészen kicsik és a nagyobbacsok is megtalálhatták a nekik tetsző elfoglaltságot.

Mindeközben az asztalra kerültek a szeretetvendégség finomságai is. A finom falatok mellett jól esett a beszélgetés: szóba került az óvodák, iskolák, munkahelyek kérdése és megannyi dolog, ami a közös kisbabás lét helyett lépett az életünkbe. A Mikulástól kapott csomagok a gyermekeink ajándékai, ezek a találkozások pedig a mieink, szülőké. Teljesen

átmelegítette a lelkemet a régi ismerősök újra látása: úgy beszélgettünk egymással, mintha csak a múlt héten találkoztunk volna legutóbb.

A saját Télapós élményünk megélése mellett lehetőségünk volt rá, hogy hozzájáruljunk mások ünnepének szebbé varázsolásához a szintén hagyománnyá vált adománygyűjtés révén. Mátyásné Szabó Beáta, az édesanya-kisgyermek klub vezetője beszámolt az előző évi adományok szétosztásáról, és az ezéviak megfelelő helyre juttatásáról is kezeskedett.

Egy Télapó ünnepség és megannyi mosoly: mosoly a gyerekeink arcán, mosoly a saját arcunkon, mosoly ismeretlenek arcán. Köszönjük, hogy részesei lehettünk mindennek!

Nagy Anikó Édesanya-Kisgyermek Klub tag

Adventi ifis hétvége

500 igen, 500 nem: ezzel a címmel vettük nyakunkba december elején az idei adventi hétvégénket és az óhutai hegyeket.

Október óta vártam már ezt az alkalmat, amely mindannyiunknak lehetőséget adott az elcsendesedésre és lelki feltöltődésre.

December 1-jén a szokásostól eltérő módon rengeteg csomaggal, bőröndökkel és utazótáskákkal érkezünk az ifi központba. Némi eligazítás után 3 kisbusszal indultunk el Óhutára.

Számtalan áldásban volt részünk a néhány nap alatt. Egyszerre gyönyörködhettünk a táj szépségében, és tapasztaltuk meg újra Isten végtelen szeretetét.

A reggeli alkalmakon szó volt a megújulásról és arról, hogy az életünk döntései és választások sorozata, amelyekben Isten útján járhatunk. Szemléletes példákat hallhattunk arról, hogy Isten milyen sokszor mondott igent az emberekre, amikor hűtlenek voltak hozzá.

A barátok és jó társaság adta vidám hangulat és légkör szinte mindig jelen volt. Az esti társasjátékozásokon és kártyázásokon túl a közös dicsőítésig, Isten számos alkalmat adott nekünk arra, hogy a közösség ajándékával élhessünk.

Az egész hétvége megkoronázása a szombat esti rendhagyó, gyertyafényes Úrvacsora volt, egyben egy csodálatos megtapasztalás, amikor körben ülve, az ösgyülekezet szokásához híven adtuk körbe a bort és a kenyeret.

Hálás vagyok, hogy ekkora áldásban részesülhettem. Kívánom, hogy mindannyian sokszor érezhessük még Isten jelenlétét és hatalmas szeretetét.

Csákfalvi Réka
ifjúsági gyülekezeti tag

„Amire az Úristen elhívott minket, ahhoz erőt is ad”

Amikor beléptem a Kölcsey Ferenc Református Gyakorló Általános Iskola igazgatói irodájába, kicsit bizonytalan voltam, hogy mi is a helyes megszólítás: Igazgató Úr vagy Főgondnok Úr? Aztán hamar tisztáztuk: itt, az iskolában az igazgatói pozíció az elsődleges, a Nagytemplomi Gyülekezetben januártól pedig mint főgondnok végzi szolgálatát Ember Sándor, akivel életéről, a gyülekezettel való kapcsolatáról, valamint jövőbeni terveiről beszélgettünk.

– Kérem, meséljen az életéről, és arról, hogy miként került kapcsolatba a Nagytemplomi Gyülekezettel!

– Debrecenben születtem 1958-ban. Gyermekeként nem részesültem vallásos nevelésben: azt azonban tudtam, hogy reformátusnak kereszteltek a Református Kistemplomban. Ez számomra kisiskolásként egyrészt valamiféle debreceniséget sugallt, másrészt pedig olyan képzetet, mintha ez lenne a magyar vallás. Különleges tapasztalat volt számomra, amikor később kezem ügyébe került örökségként egy református énekeskönyv, s az egy újfajta világot mutatott meg. Hasonlóan nagy élményt jelentett, amikor felső tagozatos diákként látogatást tehettem a Debreceni Református Kollégium iskolatörténeti kiállításán, mivel azonnal megéreztem a hely különleges, magával ragadó atmoszféráját.

A rendszerváltás hajnalán megjelentek az iskolákban a hitoktatók, és feleségemmel együtt úgy döntöttünk, hogy gyermekünket beíratjuk református hittanra. Kis idő elteltével Dániel fiunk kijelentette, vágyik arra, hogy meg legyen kereszteleve, és mi ezzel kapcsolatban kerestük meg a Nagytemplomi Gyülekezetet. A keresztlőt követően először feleségemben fogalmazódott meg, hogy szeretne többet tudni Isten ügyéről, ezért beiratkozott felnőtt konfirmációra, majd 1991 nyarától látogatni kezdtük az istentiszteleti alkalmakat is. Egyre inkább elköteleztük magunkat a gyülekezet felé, s hamarosan arra kértük Vad Zsigmondot, hogy adja Isten áldását házasságunkra, hiszen egy évtizeddel korábban csupán polgári szertartáson kötöttük össze életünket. Én magam 1992 februárjában tettem konfirmációi fogadalmat.

Másfél évvel később elkerültünk a Széchenyi kerti gyülekezetbe, ahol közel négy éven át presbiteri tisztséget töltöttem be, ifjúsági csoportot veztettem, iskolai hitoktatóként dolgoztam, és az új templom építésének kétkezi munkálataiból is kivettem a részem. Aztán 1997-ben úgy éreztük a feleségemmel, hogy elérkezett az ideje a Nagytemplomi Gyülekezetbe való hazatérésünknek. Az ismerős közegben mindenki jó szívvel fogadott és üdvözölt bennünket. 1998-ban lettem a Kölcsey Ferenc Református Gyakorló Általános Iskola igazgatója. A megbízásban megmutatkozott Isten gondviselése, ugyanis egy évvel azelőtt pályázatot nyújtottam be egy másik iskolába, s az önkormányzat közgyűlésén mindössze egy szavazat hiányzott ahhoz, hogy ott betölthessem az

igazgatói pozíciót. Utólag visszagondolva azonban már látja az ember, miért is volt szükség arra, hogy kis híján ugyan, de ne legyen meg a többségi szavazat.

Az évek alatt a Nagytemplomi Gyülekezettel egyre szorosabbá vált a kötelék: 2000-től kezdve az Egyházközség presbitériumának tagja vagyok, 2011-től az Intézményi Bizottság elnöke lettem, valamint tagja az Immanuel Alapítvány kuratóriumának, 2014-ben pedig gyülekezetünk Immanuel Otthona fenntartói igazgatótanácsának elnökévé választottak. Ez utóbbi testület munkájának még csak a felénél járunk, hiszen 6 évre szól megbízásunk, és még rengeteg kitűzött célunk van. De nemcsak a munkában, a szolgálatban, hanem családunk életében is egyre nagyobb szerepet kapott a Nagytemplomi Gyülekezet: 2009-ben itt került sor fiunk esküvőjére, majd 2011-ben Simon, 2016-ban pedig Kornél nevű unokánkat is a Nagytemplomban keresztelték meg. Mindegyik alkalom nagyon emlékezetes maradt a család számára Vad Zsigmond esperes úr személyes, szívhez szóló szolgálatának köszönhetően.

– *Mi volt aztán a következő lépés, ami a főgondnoki tisztséghez vezetett?*

– Idén szeptember elején csörgött a telefon a gyakorlóiskola igazgatói irodájában, és esperes úr kérte, hogy menjek át hozzá a Lelkészi Hivatalba, mert beszélni szeretne velem. Nekem először egy Janikovszky Éva idézet jutott eszembe erről, miszerint „amikor apukám azt mondja, hogy gyere csak ide, kisfiam, beszélni akarok veled, akkor már biztos, hogy baj van. Mert ha nincs baj, akkor nem mondja,

hogy beszélni akar velem, hanem mindjárt beszél". Átmentem, de szerencsére nem volt baj, hiszen esperes úr azt kérdezte tőlem, hogy jelölésem esetén elvállalnám-e a gondnoki tisztséget.

– Mi volt az első gondolat, ami ekkor eszébe jutott?

– Először bizonytalanság fogott el, kicsit tartottam ettől a feladattól. Olyan kérdések jutottak eszembe, hogy van nekem ehhez elég erőm? El fogom tudni látni a tisztséget a munkám mellett? Aztán esperes úrral átbeszéltük, hogy milyen teendők várnának rám, és a jövőre nézve megnyugtatót, s meggyőzőt a tisztség elvállalásáról. Bár feleségem – jó asszonyhoz illően – féltett attól, hogy nehogy túlvállaljam magam, de aztán megerősödünk abban a hitben, hogy amire az Úristen elhív bennünket, ahhoz erőt is ad nekünk. Két héttel később újabb megkeresés érkezett, miszerint az egyházközség főgondnoki tiszteré szeretnének jelölni. Ekkor már nem he-

zitáltam egy pillanatig sem: hatalmas megtiszteltetésnek éreztem a felkérést, és nagyon boldog voltam, amikor a november 12-i szavazáson hivatalosan megbízott a gyülekezet a főgondnoki tisztség ellátásával. Amikor dr. Virágh Pál, gyülekezetünk jelenlegi főgondnoka gratulált nekem, a köszönő szavak mellett azt is elmondtam neki, hogy elődömként igen magasra tette a lécet, de minden erőmmel azon leszek, hogy segíteni tudjam az egyházközség elnökségének a munkáját.

– Milyen célokat tűzött ki, melyeket főgondnokként szeretne megvalósítani?

– Abban biztos vagyok, hogy az eddiginél lényegesen többet kell jelen lennem a gyülekezet életében. Fontos célom emellett, hogy az előttünk álló hat év alatt a gyülekezeti tagok száma közelítse meg vagy érje is el a 2000 főt: jelenleg mintegy 1700 bejegyzett, hivatalos tagunk van, de a korábbi években volt olyan, hogy az 1800 főt is megha-

ladta ez a szám. Azóta persze sok minden történt az emberek életében, de szeretném, ha lenne utánpótlás, fejlődés és bővülés a gyülekezeti tagok tekintetében. Továbbá örülnék, ha ismét működne a Nagytemplomi Értelmiségi Kör, ahol a társadalom- és természettudományok, az irodalom, a zene- és képzőművészet, valamint a vallástudomány legújabb eredményeiről hallhatnánk az Ige tükrében, érdekes és közérthető formában. Hasonló kezdeményezésre az előző évben jó példát mutatott a Karakter 1517 Könyvesbolt és Kávézóban megrendezett Kávéházi Esték sorozat, de szeretném, ha az Értelmiségi Kör

rendezvényei gyülekezetépítő programok lennének az egyházközségben. Egy biztos: nem vagyok híve a stagnálásnak, az számomra nem elegendő. Nem ülhetünk a babérjainkon, folyamatos fejlődésre van szükség. Fontosnak tartom, hogy legyen mindenkinek szolgálati területe, melyben kiteljesedhet. Híve vagyok az alulról jövő kezdeményezéseknek, tehát ha egy gyülekezeti tagnak vagy presbiternek van jó ötlete, elképzelése, akkor vizsgáljuk meg, hogy hogyan és mit lehet megvalósítani belőle. Várom az előttem álló feladatokat, és bízom abban, hogy az Úristen ad kellő bölcsességet és erőt azok elvégzéséhez.

Lucski Zsófia kommunikációs referens

Akit a hűség jellemez

Interjú Tárczyné dr. Mányi Sarolta gondnokkal

A Nagytemplomi Egyházközség első női gondnokát talán ez a tulajdonság jellemzi leginkább: hűséges. 43 éve él boldog házasságban férjével, mai napig első közös lakásukban laknak, első munkahelyéről ment nyugdíjba, és a gyülekezet kórusának is 25 éve, tehát alapításától kezdve tagja. Tárczyné dr. Mányi Saroltával – vagy ahogyan a legtöbben ismerik, Sacival – életéről, családjáról, hitéről és a szolgálatokról beszélgettünk.

– *Hogyan került kapcsolatba a Nagytemplomi Gyülekezettel?*

– Hívó református családból származom: szüleim tiszta lelkű, igaz hívő emberek voltak. Gyerekkoromban ez a neveltetés, ez a közösség nagyon meghatározó volt számomra. Édesapám

hosszú évtizedekig volt gyülekezetének a gondnoka, és éppen ezért nagyon különleges számomra, hogy nyomdokaiba lépve mostantól én is a gyülekezetem gondnokaként szolgálhatok. 1974-ben kötöttünk házasságot férjemmel, Tárczy Istvánnal, bár akkor még nem voltunk

gyülekezeti tagok, de mint két református család gyermeke – hiszen a férjem édesapja esperes volt, édesanyja pedig kántor – egyszerűen adta magát a helyzet, hogy ha már Debrecenben élünk, akkor a Nagytemplomban legyen az esküvő, ahol Szász Barnabás adott össze minket. Gyermekeinket azonban már itt keresztelték a Nagytemplomban, majd a gyülekezetben konfirmáltak és a Debreceni Református Gimnáziumban érettségiztek. Jómagam a kórus által kerültem igazán közel a gyülekezethez, melynek egyik alapító tagja vagyok, és 2001 óta pedig presbiterként szolgállok, és a Zenei Bizottságban tevékenykedem.

– *Mit érzett akkor, amikor felkérték a gondnoki tisztségre?*

– Óriási megtiszteltetésnek és bizalomnak éreztem, hogy az Egyházközség vezetősége úgy döntött, hogy felkér engem erre a tisztségre. Megkérdeztem, hogy hogyan jött ez a döntés? Aztán Esperes Úr elmondta, hogy ha már a presbitériumnak 18 női és 22 férfi tagja van,

akkor a két gondnok által is legyen képviselve mindkét nem. Nagyon komolyan szeretném venni ezt a megbízást, az egyházi törvényeket szeretném megismerni, és szerintem rengeteget fogok tanulni gondnokként. Úgy gondolom, hogy nőként talán más dolgokat fogok észrevenni, más szemszögből tudom nézni és véleményezni a dolgokat, és így női mivoltom által hasznos tagja lehetek az elnökségnek.

– *Kellett-e gondolkozni azon, hogy elvállalja a felkérést?*

– Az elején persze egy picit hezitáltam, mert nagyon váratlanul ért a felkérés. De aztán a férjem, a családom és a barátaim is bíztattak a kérdésben. Kicsit bizonytalan voltam, hiszen női gondnok-elődeim nincsenek, ezért végig kellett gondolnom, hogy vajon meg tudok-e felelni ennek a megtisztelő feladatnak? De aztán eldöntöttem, hogy szeretnék felnőni a feladathoz, és bár eddig is több területen kivettem a részem a szolgálatban, de szeretnék még aktívabb lenni.

Dr. Debreczeni Lajossal beszélgettünk a gondnokságról, és ő megnyugtatót, hogy az első év úgyis a tanuló év lesz, utána pedig egyre nagyobb segítségére lehetünk az egyházközségnek. A gondnokságaimat már régóta ismerem: Ember Sándor egy nagy intézmény élén van, így a szervezőkészsége, hozzáértése, gazdasági ügyekben való jártassá-

ga nagy segítség lesz főgondnokként, Juhász László pedig egy nagyon agilis ember, aki mindig meglátja, hogy milyen feladatokat kell elvégezni, és bízom benne, hogy szeretetben, békességben együttműködve lehetünk valódi hasznára a gyülekezetnek.

Lucski Zsófia kommunikációs referens

„Álmodni sem mertem volna a gondnoki tisztségről”

Juhász László több mint egy évtizede szolgál a gyülekezet presbitériumában: 2006-ban pótpresbiterre választották, majd az előző ciklustól kezdve presbiterként szolgál az egyházközségnél. Elmondása szerint korábban álmodni sem mert volna arról, hogy valaha gondnokká választják, de most végtelenül hálás a felkérésért és örömmel, tette készen várja a tisztséggel járó feladatokat.

– *Mikor és hogyan került kapcsolatba a Nagytemplomi Gyülekezettel?*

– A feleségem hívő keresztyén családból származik, édesanyja oszlopos tagja volt a Nyitott Ajtó közösségének, így magától értetődő volt, hogy a Nagytemplomban kérjük Isten áldását házasságunkra, 1983-ban. A Létai út környékén laktunk, így a Szabadságtelepi Református Gyülekezetbe kezdtünk járni, ahol presbiterré választottak a gyülekezet egyik legfiatalabb tagjaként. Aztán kis idő elteltével megfogalmazódott bennünk az a vágy, hogy olyan gyülekezetnek szeretnénk a tagjai lenni, ahol valódi szolgálati területek vannak és hasznos segítséget nyújthatunk. A távolabbi család tagjai közül néhányan elkezdtek a Nagytemplomba járni, és a Bibliakörben megtapasztalt lelkesedés annyira magával ragadta őket, hogy minket is bátorítottak, hogy tartozunk ehhez a gyülekezethez, mert itt valódi szolgálatot végezhetünk. Így lettünk 2000 elején a gyülekezet tagjai, majd hat évvel később pótpresbiterré választottak, 2012 óta pedig a presbitérium tagja vagyok.

– *Az idei választáson pedig nem csak presbiterré, hanem a gyülekezet gondnokává választották. Mit szolt hozzá, amikor meghallotta, hogy Önt jelölték a tisztségre?*

– Egyáltalán nem készültem rá, hiszen korábban álmodni sem mertem volna a gondnoki tisztségről. Így amikor meghallottam, nagyon meglepődtem, hiszen sokkal nagyobb tekintélyű és rátermettebb tagjai is vannak a presbitériumnak, akiket el tudtam volna képzelni az egyházközség gondnokaként. Persze nagyon örültem a felkérésnek, hiszen azt tudom magamról, hogy hűséges, kitar-

tó és megfontolt vagyok, de másrésről egy kisebb félelem is volt bennem, hogy vajon nem veszem el mástól a helyet a gondnokságban? Sokat gondolkoztam és imádkoztam azért, hogy az Úristen mutassa meg, hogy alkalmas vagyok-e a feladatra. Sok presbiterrrel tanakodtam a kérdésről, és a személyes beszélgetések alkalmával kiderült, hogy sokan támogatnak ebben a döntésben, így aztán folyamatosan született meg bennem ez a beleegyezés. A meghallgatás napján jutott aztán tudomásomra a másik két jelölt – Ember Sándor és Tárczyné dr. Mányi Sarolta – neve, akiken szintén meglepődtem egy pillanatra – de ez tényleg csak egy pillanat erejéig tartott, hiszen leginkább magamon lepődtem meg, hogy az egyházközség vezetősége felkér engem erre a megtsztló feladatra.

– *Melyek azok a szolgálati területek, melyek a legközelebb állnak Önhöz?*

– Az emberekért való szolgálat – anyagi helyzettől és státusztól függetlenül. Már évekkel korábban becsatlakoztam a szolgálatba: 2003-ban alapító és aktív tagja lettem a hajléktalanokat segítő csoportnak, majd a 2012-es ciklusban a Missziói Bizottság elnöke és az Intézményi Bizottság tagja lettem. Azok tehát számomra a legkedvesebb szolgálati területek, ahol emberekkel foglalkozhatok. Úgy gondolom, hogy a gondnoki tisztség is sok kihívást fog okozni, de ezektől nem félek – bele kell tenni a magunk énjét, a magunk szemszögét a feladatok megoldásába, és határozottan, de mégis a vezető irányvonalba belesimulva végezni a ránk bízott teendőket.

Lucski Zsófia kommunikációs referens

„És hittek az ő beszédeinek,
és énekelték az ő dicséretét.”
Zsolt 106,12

Negyed évszázados a Nagytemplom kórusa

25 évvel ezelőtt néhány lelkes gyülekezeti tag összefogott, és 1992 karácsonyán először szolgált az istentiszteleti alkalmon a Nagytemplomi Gyülekezet Kórusa. Az azóta eltelt negyed évszázadban sok változáson ment keresztül a csapat: új karnagy került a csoport élére, új tagok csatlakoztak, és számos fellépést és utazást tudhat a háta mögött a gyülekezet kórusa. Vass Sándorral emlékeztünk vissza az elmúlt évekre a jubileum kapcsán.

– Mit kell tudni a kórus múltjáról és jelenéről?

– A történet 1992-ben kezdődött, amikor három fiatal főiskolai hallgató – Bereck Ágnes, Tóthné Vass Emese és Tóth Anikó – fogta össze az ama-

tör éneklő csoportot, akik közül végül utóbbira hárult a kórus vezetése. Aztán 1999-ben keresett meg az Egyházközség vezetősége azzal a felkéréssel, hogy legyenek a Nagytemplomi Gyülekezet Kórusának karnagyai. Akkor már 20 éve

dolgoztam az Erkel Kórus vezetőjeként, mely vegyeskar tagjaiból többen becsatlakoztak a gyülekezeti kórus munkájába, miután a városi kórus megszűnt. Akkorra már volt tapasztalatom új kórusok beindításában, ezért pontosan tudtam, hogy milyen elvárásokat támasztok a tagok irányába: rendszeres, szorgalmas részvétellel szükséges a próbákon, hiszen csak így lehetséges egy színvonalas repertoár betanulása. Fontos célkitűzésemnek tekintettem, hogy a Nagytemplomhoz méltó kórust formáljak a közösségből, hiszen a templom mérete miatt fontos volt a létszámnövelés. Ez sikerült is, hiszen mára körülbelül 50-60 fő alkotja a csoportot, akik között a fiatal diákoktól kezdve a 87 éves nyugdíjasig minden korosztály megtalálható. Emellett nagy eredménynek tartom, hogy mostanra mintegy 100 kórusműből álló repertoárral büszkélkedhetünk, melyeket a megfelelő hangképzéssel, kiváló minőségben tudunk megszólaltatni, akár zenei kísérettel is.

– *Mi a titka annak, hogy ennyi időn keresztül töretlenül megmaradt a kórus?*

– A legnagyobb szerepet ebben szerintem az éneklés öröme játszik. Emellett kialakult egy olyan kötelék is a kórustagok körében, mely szinte baráti kapcsolatnak mondható. A heti rendszerességű próbák, a kirándulások, az emlékezetes fellépések mind-mind egyre szorosabbá fűzték a viszonyt, és emiatt még nagyobb örömmel énekelnek együtt a kórus tagjai. Persze az évek alatt többen lemorzsolódtak a csoportból: ha például kisgyermek születik a családba, akkor teljesen érthető, hogy az anyai szerep mellett nehezen kivitelezhető ez az aktív részvétel. De bízunk benne, hogy ahogyan felnőnek a gyermekek, a régi kórustagjaink közül is minél többen visszatérnek hozzánk. Fontos megemlíteni továbbá az utánpótlást és a fejlődést is: az évek során csatlakozott hozzánk Vad Péter, aki nemcsak orgonán kíséri a dallamokat, hanem

saját maga is rendkívüli kórusműveket ír, melyeket a Nagytemplomi tagok nagyon szeretnek énekelni. Segíti továbbá a munkánkat Tóth Dániel helyettes karnagyként, akit szintén nagyon szeret és elismer a kórus, odafigyelnek rá – és nekem is nagy segítség, hiszen amikor ő vezényel, akkor én is beállhatok énekelni a kórustagok közé.

– *Mi a legkedvesebb emléke az elmúlt 25 évből?*

– Minden szolgálat egy élmény, de számomra a legemlékezetesebb az olaszországi utunk, amikor a Szent Péter Bazilikában énekelhettünk. Korábban nem volt rá példa, hogy protestáns kórus énekeljen a római katolikus egyház első számú szentélyében, de ismereteim szerint azóta sem adódott ilyen alkalom.

– *Mik a célok a jövőre nézve?*

– Szeretném, ha méltóak lehetnének a Nagytemplomhoz, ezért folyamatos fejlődésre van szükség. A kórustagok létszámát szeretném még tovább növelni, hiszen a templom méretei megengednék, hogy akár 80-100 fős kórus töltsen azt meg énekszóval. Továbbra is várjuk a jelentkezőket, akiknek nem muszáj kottaolvasásban jártasnak lenni, az viszont nagy előnyt jelent, ha korábban már énekelt kórusban az illető.

– *Mikor hallhatjuk legközelebb a Nagytemplomi Gyülekezet Kórusát szolgálni?*

– Az elmúlt években hagyománnyá vált, hogy a nagy ünnepi alkalmakon, valamint azokon az istentiszteleteken is fellépünk, melyeket közvetít a televízió vagy a rádió. Így lesz ez idén karácsonykor is, amikor december 25-én a 10 óras, úrvacsorás istentiszteleten énekel a kórus, utána pedig készülünk teljes erővel a januárra, hiszen az Ökumenikus Imahét záró alkalmán is minden évben szolgálunk.

Lucski Zsófia kommunikációs referens

„Íme, a szűz fogan méhében, fiút
szül, akit Immánuelnek neveznek.”
Mt 1,23

„Immánuel, velünk az Isten!”

Karácsonyi hangverseny a Nagytemplomban

Az Immánuel Otthon és a Kölcsey Ferenc Református Gyakorló Általános Iskola már hosszú évek óta szoros kapcsolatot ápol egymással. A Kis Tk-hoz tartozó, fogyatékkal élő diákok egy együttműködési szerződés alapján tanulhatnak helyileg az Immánuel Otthonban. Ez az együttműködés azonban minden évben egyre erősebbé és személyesebbé válik a két iskola között. Különböző szervezett programok teszik lehetővé, hogy a két intézmény diákjai találkozhassanak egymással, tanulhassanak egymástól. Az Immánuel Otthon munkatársaként elmondhatom, hogy az egész intézmény szellemisége fontosnak tartja a társadalmi szemlélet pozitív formálását a fogyatékkal élő személyekkel szemben, így mi nem elszigetelődni szeretnénk az emberektől, hanem közösen, másokkal együttműködve szeretnénk adni és megismertetni magunkat a világgal.

A másik nagy intézményi küldetésünk – egyben személyes küldetésem is –, hogy Isten reményt adó üzenetét tudjunk közvetíteni a gyerekekkel, fiatalokkal, munkatársakkal mások felé egy-egy dalban, versben vagy egy mosolyban. A karácsonyi időszak is pont arról szól, hogy Isten közel akar kerülni az emberekhez, ezért küldte el a Fiát. Isten ve-

lünk van, ezt jelenti az Immánuel név is. Ez az örömhír mindenki számára elérhető, lehet szó ép, vagy fogyatékkal élő emberről.

Ebből a vágyból született az a gondolat, hogy a két intézmény kórusa együtt is szolgáljon a Kis Tk által szervezett színvonalas karácsonyi hangversenyen a Nagytemplomban. December 14-én,

délután 5 órától kezdődött a hangverseny, melyen más Kis Tk-s kórusok mellett az immár összevont kórus is együtt énekelt néhány dal erejéig. A fiatalok, gyermekek hangszerekkel és örömteli mosollyal kísérték a dalokat. Az Immanuel kórus vezetőjeként jó volt meg tapasztalnom, hogy a két intézmény diákjai, fiataljai milyen könnyedén, gördülékenyen tudtak együttműködni, együtt létrehozni valami újat. Nem volt különbség ép és fogyatékkal élő gyermekek, fiatal között. Mindenki egy célért volt ott, hogy közösen adjunk másoknak Isten hatalmas szeretetéből.

Kívánom mindenkinek, hogy meg tapasztalhassa ezt a szeretetet, amely nem csupán a külsőségekre figyel, hanem a valódi lényegre. Áldott, békés karácsonyt kívánok az Immanuel Otthon és Iskola kórusának nevében!

Tóth-Győri Lídia Kis Tk-s konduktor-tanító,
Immanuel Otthon munkatársa

„Csak Krisztusban kaptam reményt...”

Fogyatékossgal élők világnapja a Nagytemplomban

Az Egyesült Nemzetek Szervezete 25 évvel ezelőtt nyilvánította december 3-át a fogyatékkal élők világnapjává, hogy felhívja az emberek figyelmét azokra a problémákra, melyek a betegség vagy baleset következtében fogyatékosná váltak minden napjait terhelik. Idén a világnap egybeesett advent első vasárnapjával, amikor a Debreceni Református Nagytemplomban az Immánuel Otthon és Iskola gyermekei is szolgáltak.

A délelőtt 10 órakor kezdődő istentiszteleti alkalmon megmutathatták az intézmény növendékei, hogy ők is képesek közvetíteni Isten Igéjét: az aznapra kijelölt bibliai igeszakaszt Besenyei Gréta olvasta fel a gyülekezet számára a Bírák könyvének 13. fejezetéből, majd az Immánuel Otthon fiatalja, Domokos Gergő imádságban vitte Isten színe elé hálaadását, amiért nap mint nap megtapasztalhatjuk azt, hogy Isten mindenkit egyformán szeret és értékesnek tart. Az intézmény kórusa énekszóval is megerősítette ezt a bizonyosságot: *„Velünk van és semmi kétség, imáinkra Ő felel!”*.

Beszterczey András végezte
az ígehirdetés szolgálatát

Az Immanuel Otthon és Iskola fiataljai
énekel, igeolvasással és imádsággal
szolgáltak

A Nagytemplomi Egyházközségben az adventi időszak 10 órás istentiszteleteinek témája a család, az első alkalom pedig A felkészületlen szülők kérdéskörét vizsgálta meg. Az igehirdetés szolgálatát Beszterczey András lelkipásztor, a Magyarországi Református Egyház Szeretetszolgálati Irodájának vezetője végezte. Prédikációjának egyik kulcsmondata a következő volt: a szüleim gyermeket akartak, engem Isten akart! Ahogyan ez a gondolat is közvetíti, minden ember egyszeri és megismételhetetlen, a szülőket pedig gondviselő sáfárként azzal a feladattal bízta meg, hogy őrizzék az Ő kincsét, és neveljék fel hitben és szeretetben a gyermekeiket.

Nagyistiszteletű Úr igehirdetésében próbált irányt mutatni, hogy mindannyian felkészült szülőkként tudjuk várni és nevelni gyermekeinket. Ahogyan

elmondta, a gyermekneveléskor a szívet kell célba venni, a lelket ápolni kell, és azután már nem lehet különbséget tenni egészséges vagy fogyatékkal élő között. Ugyanis ha a szív a helyén van, onnantól kezdve már csak egy dologra vágynak az ember: hogy valaki szeresse.

Az igehirdetést követően a gyülekezet tagjai együtt lehettek az úrvacsorai közösségben az Immánuel Otthon konfirmált fiataljaival, valamint a debreceni Siketek és Nagyothallók Intézetének tagjaival, így még tovább erősödhetett minden résztvevőben ez a csodálatos bizonyosság: Krisztusban mind egyek vagyunk.

Lucski Zsófia kommunikációs referens

Rejtvény

Azon iskolás gyermekek, akik beküldik nevükkel ellátva a rejtvény megfejtését a nagytemplom@reformatus.hu címre vagy a Lelkeszi Hivatalba 2018. február 23-ig, azok részt vesznek egy sorsoláson, melyet a március 11-i gyermek-istentiszteleten tartunk.

A nyeremény 1000 Ft-os vásárlási utalvány a Karakter 1517 Könyvesbolt és Kávézóban 3 gyermek részére.

Keresd meg a megadott szavakat! Ha a kimaradt betűket visszafelé olvasod, megkapod a megfejtést! Keresd a szavakat vízszintesen és függőlegesen!

F	A	Y	J	É	Z	U	S	N	T	E	J
E	P	Á	S	Z	T	O	R	M	É	É	F
N	A	P	G	I	G	E	A	A	L	M	A
Y	L	L	C	S	I	L	L	A	G	É	G
Ő	B	I	I	T	Á	L	Ü	N	N	E	P
F	Ü	S	C	E	B	Á	R	Á	N	Y	Á
A	N	Y	A	N	C	A	N	G	Y	A	L

ALMA	TEJ	MA	CSILLAG	FENYŐFA
ANYA	ANGYAL	CICA	PÁL	APA
ISTEN	JÉZUS	TÁL	ÜNNEP	PÁSZTOR
ÉG	BÁRÁNY	NAP	IGE	TÉL
BÚN				

Előző szám nyertesei:
Hőgye Nóra, Csernyi Nóra és Hódos Panna

Keresztelések, konfirmáció, temetések

KERESZTELÉSEK

2017. november 1. és 2017. december 24. között 21 gyermek és felnőtt, Teremi Eszter Nap-sugár, Bakó Balázs András, Farkas Flóra Eszter, Futika Kitty, Nagy Anett, Nagy Ábel, Balla Bence, Fehérvári Csaba, Vadkerti Zoltán Botond, Fábián Ádám Pál, Herceg Ármin, Kiss Gergő István, Barcza Rebeka, Özse Ildikó, Lente Zsófia, Szabó Bianka, Gaál Szilvia, Sipos Ivett Judit, Ignáth Eliza Veronika, Kiss Hanna Kiara és RácZ Dávid részesült a keresztség sákramentumában.

„Menjetek el tehát, tegyetek tanítvánnyá minden népet, megkeresztelve őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevébe...” (Mt 28,19)

KONFIRMÁCIÓ

2017. december 10-én 11 felnőtt konfirmált.

„Légy hű mindhalálig, és neked adom az élet koronáját!” (Jel 2,10)

TEMETÉSEK

2017. november havában: Iglói Artúrné (Csige Mária) 85 évet; Palicz Györgyné (Baranyai Róza Teréz) 70 évet; Beri Irma 60 évet; Fazekas Péter 37 évet; Józsa Lászlóné (Csizmadia Katalin) 91 évet; Lós Sándorné (Egri Borbála) 94 évet; Veres József Attila 61 évet;

2017. december havában: Pálffyné Nagy Julianna 68 évet; Nyíriné dr. Kerekes Julianna 53 évet; Gál Imre 59 évet; Gösswein Lajosné (Papp Margit) 86 évet; dr. Balogh Ákos 72 évet élt testvérünket temettük el.

„Én élek, ti is élni fogtok” – mondja feltámadott Urunk. (Jn 14,19)

Salánki Sándorné

Eljött karácsony

Fényes csillag ragyog az istálló felett.
Megszületett Jézus Krisztus,
ki értünk oly sokat szenvedett.
Eltörölte minden vétkünket,
nékünk kegyelmet adott,
szent vérével miattunk a
Golgotán áldozott.
Kapcsoljuk össze kezünk,
mondjunk hálaadó imát,
dicsérjük Istent, és áldjuk Szent Fiát.

Zöld fenyő illata ma mindenkit átjár,
karácsony ünnepén mi is mondjunk imát.
Hozsánna, hozsánna, dicsőség Istennek
és legyen jóakarát minden embernek.

